

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Θα περπατήσω να μείνω...

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ :

Ἡ Γκράτσια Ντελέντα, ἡ ὁποία πέθανε πρὸ ἡμερῶν, ἦταν ἡ μεγαλύτερη μυθιστοριογράφος καὶ δραματική συγγραφεὺς τῆς Ἰταλίας. Ὑπῆρξε ἡ πρώτη γυναίκα πού τιμήθηκε μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ καὶ τὰ ἔργα της ἔχουν μεταφρασθῆ σὲ ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες.

Ἡ Ντελέντα γεννήθηκε τὸ 1875 στὸ Νουόρο τῆς Σαρδηνίας, ὅπου καὶ πέρασε τὰ εἰκοσιπέντε πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ πρῶτα της ἔργα, τὰ ὁποία περιγράφουν τὰ ἦθη καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν κατοίκων τῆς Σαρδηνίας, χωρικῶν γεμάτων πάθος καὶ ἄγριων.

Τὸ 1900, ἡ Ντελέντα παντρεύτηκε μ' ἕναν ὑπάλληλο τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν κι' ἐγκαταστάθηκε στὴ Ρώμη, ὅπου ἄρχισε νὰ μελετᾷ καὶ νὰ ψυχολογῇ τὴν σύγχρονη κοινωνία, παίρνοντας ὡς ἥρωας τῶν μυθιστορημάτων της τοὺς ἐκλεπτυσμένους τύπους τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Ἰταλικῆς πρωτεύουσας.

Τὰ κυριώτερα ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς Ντελέντα εἶνε τὰ ἑξῆς: Ὁ «Ἡλίας Πορτολῶ», ὁ «Δρόμος τοῦ Κακοῦ», ὁ «Θησαυρὸς», ἡ «Δικαιοσύνη», ἡ «Στάχτες», ἡ «Νοσταλγίες» κλπ.

Ὅταν ἡ Ντελέντα ἄρχισε νὰ γράφῃ ἔργα πού εἶχαν κοσμικὴ ὑπόθεση, ἔλεγε μὲ κάποια μελαγχολία σ' ἕναν Ἄγγλο δημοσιογράφο πού πῆγε νὰ τῆς πάρῃ συνέντευξι:

— Ἄφησα τοὺς χωρικοὺς τῆς Σαρδηνίας μου γιὰ νὰ ἀσχοληθῶ μ' ἀνθρώπους παραστρατημένους. Μὰ τιμωροῦμαι σκληρά: τὰ βιβλία μου ἀρέσουν στὸ κοινόν, δὲν ἀρέσουν ὅμως πειὰ σὲ μένα...

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ :

Τυπογράφος, συγγραφεὺς, σοφός, πολιτικός, διπλωμάτης, ὁ Βενιαμίν Φραγκλίνος ἀναδείχθηκε σὲ ὅλα, ἂν καὶ ὁ περιορισμένος χρόνος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δὲν ἄφησε τὴ μεγαλοφυΐα του νὰ ἐκδηλωθῆ σὲ ὅλη της τὴ δύναμη.

Γιὸς ἑνὸς ἐμπόρου κεριῶν καὶ σαπουνιῶν, πού εἶχε ἄλλα δεκάξη παιδιά, γεννήθηκε τὸ 1706 στὴ Βοστώνη καὶ πέρασε τὴν παιδική του ἡλικία βοηθώντας τὸν πατέρα του στὶς ταπεινὲς του ἀσχολίες. Ἐπειτα ἔγινε μαθητευόμενος τυπογράφος στὸ τυπογραφεῖο τοῦ ἀδελφοῦ του, μὰ μάλισσε μὲ τὴν οἰκογένειά του καί, φεύγοντας γιὰ τὴν Φιλαδέλφεια, κατάρθωσε ν' ἀνοίξῃ ἐκεῖ δικό του τυπογραφεῖο.

Κατόπι ἐφυγε γιὰ τὸ Λονδίνο, ὅπου ἔζησε πολὺ ἄσωτα καὶ ξαναγύρισε στὴν Ἀμερική, ὅπου, γιὰ νὰ ζήσῃ, κρατοῦσε τὰ λογιστικὰ βιβλία διαφόρων ἐμπόρων. Ὑστερα βρῆκε τὸν τρόπο ν' ἀνοίξῃ πάλι τυπογραφεῖο, κάνοντας συγχρόνως καὶ τὸν χαρτέμπορο. Τὸ 1732 ἐξέδωσε γιὰ πρώτη φορά τὸ περίφημο «Ἡμερολόγιο τοῦ Ριχάρδου», μέσα στὸ ὁποῖο ἔγραφε ἄρθρα γιὰ τὰ πιὸ διαφορετικὰ θέματα.

Μὰ, ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ Φραγκλίνος καταγινόταν τώρα μὲ τὴ φυσικὴ καὶ τὴν χημεία. Κάνοντας μεγάλα ἔξοδα, ἔφερε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη διάφορα ἐργαλεῖα πού τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ τὰ πειράματά του. Ἐτσι ἐφεύρε τὸ ἀλεξικέραυνο

κι' ἔκανε σπουδαίες παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ κεραυνοῦ. Συγχρόνως διατηροῦσε ὀγκωδεστάτη ἀλληλογραφία μὲ τοὺς μεγαλύτερους σοφοὺς τῆς Εὐρώπης.

Ὡστόσο ὁ Φραγκλίνος ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐπιστημονικὸ του ἐργαστήριον, γιὰτὶ τὸν τράβηξε ἡ πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας του.

Ἐν πρώτοις, ἡ Ἀγγλία τὸν διώρισε γενικὸ διευθυντὴ τῶν ταχυδρομείων στὶς ἀποικίες της στὴν Ἀμερική. Μὰ ὁ Φραγκλίνος, μολονότι ἐκτελοῦσε εὐσυνειδήτως τὰ καθήκοντά του, δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ὑποχρεωμένο ν'

ἀντιταχθῆ κατὰ τῶν συμπατριωτῶν του πού ζητοῦσαν τὴν ἀνεξαρτησία τους ἀπὸ τὸν ἀγγλικὸ ζυγὸ. Πῆγε λοιπὸν στὸ Λονδίνο καὶ συνηγόρησε θερμὰ καὶ θαρραλέα στὴν ἀγγλικὴ Κυβέρνησι ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ. Οἱ Ἀγγλοὶ ὅμως λίγο ἔλειψε νὰ τὸν φυλακίσουν.

Τὸ 1776, ὅταν πειὰ εἶχε ἐκραγῆ ὁ πόλεμος τῆς ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας, ὁ Φραγκλίνος ἐπῆγε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συνδρομὴ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 16ου. Ὁ Λουδοβίκος δέχτηκε στὴν ἀρχὴ κρυφὰ αὐτὸν τὸ γέρο, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν ντυμένος μ' ἐξαιρετικὴ ἀπλότητα.

— Ποιὸς εἶνε, ἔλεγαν οἱ χωρικοί, αὐτὸς ὁ γέρο χωρικός μὲ τὸ τόσο εὐγενικὸ παρουσιαστικόν;

Μὰ ὁ Φραγκλίνος κατάρθωσε νὰ ὑπογράψῃ τὴ συμμαχία Γαλλίας καὶ Ἀμερικής καί, λίγα χρόνια ἀργότερα, ὑπέγραψε, πῖ ὀρμητικὰ ἀκόμη, τὸ πρωτόκολλο τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος του.

Μετὰ τὴν ἀπολευθέρωσι τῆς Ἀμερικής, ἔδρασε ποικιλοτρόπως ὡς πολιτικός καὶ πέθανε τέλος τὸ 1790.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟ ;

Τὸ Καπιτώλιο ἦταν ἕνας ναὸς στημένος σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ λόφους τῆς Ρώμης. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του σ' ὀλόκληρο τὸ λόφο αὐτό.

Στὸ ναὸ τοῦ Καπιτωλίου ὑπῆρχαν τρεῖς βωμοί, ἀφιερωμένοι ὁ ἕνας στὸν Δία, ὁ ἄλλος στὴν Ἥρα κι' ὁ τρίτος στὴν Ἀθηνᾶ. Τὸ Καπιτώλιο ἦταν τὸ μνημεῖο πού θύμιζε στοὺς πολῖτες τὶς μεγαλύτερες ὤρες τῆς δυνάμεως τῆς Ρώμης, γιὰτὶ ὅλοι οἱ θριαμβευταὶ στρατηγοί, ἐπιστρέφοντας στὴ Ρώμη, ἀνέβαιναν ἐν πρώτοις στὸ Καπιτώλιο γιὰ νὰ προσφέρουν θυσίαις στοὺς θεοὺς.

Γύρω ἀπὸ τὸ Καπιτώλιο ὑπῆρχαν τ' ἀγάλματα τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῆς Ρώμης καὶ πρὸς βορρᾶν ὑψωνόταν ὁ βράχος τῆς Ταρπηίας, ἀπ' ὅπου γκρεμιζόντουσαν σ' ἕνα βάραθρο οἱ ἐγκληματῖαι καὶ οἱ ὑπονομευταὶ τοῦ καθεστώτος.

Οἱ Βάρβαροι, κατὰ τὶς ἐπιδρομὲς τους στὴ Ρώμη, δὲν σεβάστηκαν τὸ μνημεῖο αὐτό. Οἱ Γότθοι λεηλάτησαν κι' ἔκαψαν τὸ Καπιτώλιο κι' ἐπὶ πολλὰ χρόνια οἱ βοσκοὶ ὠδηγοῦσαν τὶς γίδες τους στὸν ἐνδοξο λόφο πού εἶχε ἀπογυμνωθῆ πειὰ.

Τὸ 1534 οἰκοδομήθηκε ἐπὶ σχεδίων τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου τὸ σύγχρονο Καπιτώλιο, ἐν' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα κτίρια καὶ μνημεῖα τῆς σημερινῆς Ρώμης.

Ἡ Γκράτσια Ντελέντα

Ὁ Βενιαμίν Φραγκλίνος